

гато сега трѣбва още повече! . . . Повика ме синъ ми да го пообиколя малко и да се понарадвамъ на челядъ, къща. Прати ми максусъ за пѣтъ двѣ каймета по двацѣ лефа и три гроша едното. Много пѣти ме е канилъ: „Ела, тате! ела тате!“ . . . Азъ все не мога да намѣря врѣме: знаешъ, кърското не може да се остави, пакъ, най главното, — да ти кажа — мукаятъ! . . . Та и устарѣхъ вече я? Ржцѣ, крака — не държатъ. Ехъ, какво се е припкало едно-врѣме, да зема да ти разправамъ . . . Ама тоя пѣтъ рекохъ на моята бабичка и на нашитѣ: „Безъ-друго, ще ида, нѣма да скърша хатѣра на Григора; ще ида, да вида него, българската стѣнина и нашиятъ прочутъ князь — толкова за него се говори и се прославява по цѣлъ свѣтъ. Досега само на кадро съмъ го виждалъ!“ . . . Знаешъ я? животни хора сме, душа носимъ! . . . Сега пѣкъ ме води Григоръ да видя стаята, дѣто работи! . . .

— Много добрѣ си направилъ, дѣдо, много добрѣ! отговори князѣтъ, ржкоса се пакъ съ двамата и си отмина.

Едвамъ сега Бойковски се укопоти и си отдѣхна.

Дѣдо Генко, лъцналъ отъ радостъ, се нѣколко пѣти спира и обръща, та изгледа добрѣ княза, защото все му се струваше, че не е могълъ, клатѣше очудено глава и думаше — колкото въ себе си, толкова и на сина:

— Харенъ човѣкъ! . . . Засмѣнъ, сладъкъ човѣкъ! . . . Хубавецъ, левенъ-гидия! Честита майка, дѣто го родила! Помазано отъ Бога чедо, дарено отъ Бога! . . . То разгеле стана, та се видѣхме. Добрѣ, че те подсѣтихъ да ме заведешъ въ стаята ти . . .

XVIII.

Догдѣ пристигнаха до министерството, баща и синъ мълчеха. Бойковски не намираше какво да забѣлѣжи на баща си, а тоя тѣкуваше въ ума си видѣното, не вѣрваше дори и очитѣ си, и си прѣдставяше, какво има да разправя на гракналитѣ върху му селяни и колко ще се чудятъ тѣ, когато имъ каже, че не само е видѣлъ княза, ами съ него се е ржкувалъ и разговарялъ. Държа басъ, никой не щѣше да му хване вѣра ки! . . .